

[Annelise Gottfredsen]

altid er rentable, altså ikke altid er attråværdige for forbrugeren i forhold til andre, traditionelle energiformer, altså især olie, som det jo stadig er et energipolitisk mål at vi nedsætter forbruget af.

Man kommer derfor ikke uden om at overveje, i hvilken takt og med hvilken styrke der skal ydes støtte, altså også indeksfinansiering, som jo betyder et provenutab for det offentlige. Det er rigtigt, at den vedvarende energi, som ministeren siger det, skal styrkes til gavn for alle. Ingen kan vide, hvorledes olieprisen udvikler sig, men det bør naturligvis overvejes, i hvilket omfang man skal udnytte fordelene ved lave energipriser, dog uden at man glemmer de langsigtede perspektiver.

Jeg er enig i, at indeksfinansiering næppe bør være generel, men den er ønskværdig på de områder, som ministeren omtaler, såvel for halm, flis og biogas som for vindmøller. Der er mange tekniske detaljer om indeksfinansieringsoprettelse, og det kan vi jo diskutere i forbindelse med lovforslaget. Måske giver de lave energipriser – dvs. en svækket forbrugerfordel ved at skifte til vedvarende energi – os et pusterum til at forske og udvikle vor viden om den vedvarende energi, så vi undgår for mange anlæg, som vil være teknisk forældede og måske derfor økonomiske på et tidspunkt, hvor en endnu større udbygning er ønskværdig, således at vi igennem udbygget forskning kan stå rustede til at sætte ind, hvis en energikrise igen opstår.

Jeg mener, det er meget væsentligt at sætte ind med forskning og forsøgs- og demonstrationsprojekter og styrke samarbejdet med andre landes forskning. Der er også god grund til at støtte udforskningen af nye markeder i udviklingslandene for vindmøller, som må ske i de teknologisk udviklede områder, som på grund af de faldende oliepriser beklageligvis vil være mindre interesserede i de i dag kendte vindmøller.

Dagsordenen opfylder de betragtninger, som jeg har fremsat, og vi kan naturligvis som medforslagsstillere anbefale dette.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg vil allerførst gerne på venstres vegne sige tak til ministeren for det imødekommande svar på den forespørgsel, vi har stillet.

Jeg er glad for, at vi får denne lejlighed til at debattere dette meget vigtige emne, om end det sker på et noget andet økonomisk grundlag, hvad angår energipriserne, end vi tidligere har oplevet.

Jeg vil gerne klart understrege, at det efter venstres opfattelse er meget vigtigt for det første, at vi tilskynder til en fortsat udbygning og udvikling af de vedvarende energianlæg under hensyn til de enkelte energikilders teknologiske og økonomiske stade, og for det andet, at vi ikke blot i lyset af betalingsbalanceproblemerne og hermed altså også samfundsøkonomien, men også af miljømæssige, ressourcemæssige og selvforsyningsmæssige årsager er parate til at forbedre finansieringsvilkårene for visse af disse anlæg, sådan at det bliver mere attraktivt for forbrugerne at anvende hjemlige energiformer.

Historisk set har vi jo, som energiministeren var inde på, oplevet en udvikling, hvor vi ved hjælp af et kortvarigt igangsætningstilskud fra det offentlige har været i stand til at få en række energiformer til ikke bare at stå på egne ben, men oven i købet også at klare sig så godt, at de kunne hvile i sig selv uden offentlig støtte og alligevel være en god økonomisk forretning for brugerne.

Vindmølleområdet er i den henseende et godt eksempel på, hvordan man ikke bare har kunnet få statstilskuddet igen i form af sparet valuta, men også har fået opbygget en eksportindustri, der efter en opgørelse, jeg så for nylig, offentliggjort af Håndværksrådet, omfatter ikke mindre end 1½ pct. af vores samlede eksportindustri. Det er faktisk milliardbeløb, vi her taler om.

Tilsvarende kan vi sige om halmfyringsanlæg. Vi har vel i dag omkring 14.000 mindre såkaldte gårdanlæg, som er en økonomisk rimelig energiforsyning for mange landbrugs-ejendomme. Disse anlæg er i dag så veludviklede og effektive, at de kan stå på egne ben, for nu at bruge udtrykket igen, altså at de kan etableres på almindelige kommercielle vilkår uden offentlig støtte.

Efter nogle mindre vellykkede forsøg i Grenå og Svendborg har vi nu efterhånden også fået udviklet større halmfyringsanlæg, der klarer forsyningen af mindre provinsbyer som supplement til et eksisterende fjernvarmeanlæg. Også denne type anlæg er udviklet så meget, at den kan klare sig selv, i alt fald